

— Вардете са, че черкезите нападагъ, извика единъ отъ другарите ни, който идеше изъ улиците отъ лѣва страна.

Ние излѣзохме срѣдъ улицата прѣдъ дюгентъ, и що да видѣшъ! Отъ другата улица, презъ която ние не бѣхме минали още, около 10—15 души черкези, съ голи сабли въ рѣцѣте, налитаха като кучета къмъ дюгентъ и бѣха са приближили до насъ на стотина крачки. Щомъ ние са издадохме на улицата черкезитѣ причухиха своята линия и са нахвърляха презъ единъ шлетъ въ единъ дворъ, вѣроятно да завзيماتъ позиция. На вѣрно, нашата особена униформа, левовите на калпаците ни, поуновете китки, а най-главното оръжжието ни, уплаши нападателите. Тие са помислили, безъ съмнение, че ние не сме страхливи рац, а московци, както мислеха по него врѣме сичките османли, ние са намѣрихме на коньете и бързо пропустнахме изъ противната улица, презъ която послѣ нѣколко минути, не възможно ставаше да са прѣмини, по причина на огнѣтъ, а въ такъвъ случай, трѣбваше да прѣминемъ презъ черкезката позиция, единствено свободната улица. Двамата отъ другарите ни ги нѣмаше още никакви; тие бѣхъ въ пожартъ. Изгърмехме нѣколко пѣтя и свирнахме съ рогътъ да ги призовемъ. Тие послѣдните не бѣхъ пристигнали още, когато съгледахме отъ другата страна на селото гъстъ облакъ отъ прахъ, който са догаше изъ Златишкиятъ пѣтъ. Съ помощта на бинокли ние можахме да узнаемъ нашите черкези, които видѣхме въ селото и които бѣгаха, съ конье, свързани отъ по-напрѣдъ, както са види, край селото.

Изгърмяването на моятъ револверъ върху кучетата, спаси животътъ на дружината. Ако не бѣха са появили черкезите, които кой знае за какво зеха тие гърмежи, то ние щѣхме да минемъ презъ улицата, гдѣто бѣха са спрѣли тие, т. е. презъ позцията имъ. Тие избѣгаха, защото не ни знаяха числото и са уплашиха отъ униформата ни.

Когато бѣгахме презъ селото, съгледахме въ една къща, вжнѣ на сайвантъ, една стара бабичка, слѣпа и съ двѣте очи, както са виждаше, защото вървѣше по край стѣната и са подираще съ двѣте си рѣцѣ. Тя ни осѣти, като минавахме по край нея и попита, кой гори селото, и далечъ ли е пожартъ. Разбира са, че нѣмахме врѣме да ѝ расправяме и да ѝ са прѣтичаме на помощъ; а отъ послѣ, когато видѣхме, че черкезите избѣгаха, сичко бѣше вече на пусто, защото къщата, въ която са тя намираще, потъгнала бѣ въ пламакъ и димъ. И така нещастната баба, стана жертва! ... (стр. 94—97).